

den højtærede Sundhedsminister, at samtlige Kredsforeninger, samtlige Centralstyrelser i Landet har saadanne Overenskomster med Lægerne, at disse rent automatisk følger Pristallet op og ned. Jeg sagde udtrykkelig i min første Tale, at jeg vidste, at saaledes var det i København, for dér er jeg selv Medlem af Centralledelsen, og at det var mig bekendt, at man ogsaa havde det andre Steder, men at jeg ikke havde kunnet faa det konstateret. Nu har den højtærede Sundhedsminister konstateret, at der overalt er en Pristallet følgende Lægeoverenskomst. Jeg kan derfor ikke indse, at der er noget galt i mine Udtalelser. Nej, det er, som jeg ogsaa nævnte før, i nogen Grad den udvidede Brug af Specialister og Befolkningens voksende forbedrede økonomiske Kaar, der gør, at de i højere Grad har lært at bruge Lægerne. Det er de to Ting, som ogsaa er medvirkende til, at Lægeudgifterne bliver større. Det har jeg sagt, og det staar jeg ved.

Jeg forstaar den tunge Skæbne det maa være for en Sygekassemand som det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard at skulle gaa om Bord i dette Lovforslag, men det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaards Motivering maa ses ud fra den Kendsgerning, at Forholdene somme Tider er stærkere end Menneskene, og at der kan komme Situationer, som kræver, at enkelte Mennesker maa gøre en Dyd af Nødvendigheden.

Den højtærede Sundhedsminister, som begyndte med at tale om Medicinforbruget i Almindelighed, vilde paastaa, at det behøvede ikke at betyde nogen forøget Udgift for Kasserne — han tilføjede ikke: ej heller nogen formindsket Indtægt, og det var vel det, der mentes: at den ikke skulde kunne give sig Udslag paa nogen af Siderne af Regnskabet. Men det er jo ganske ufatteligt for enhver, som har med praktisk Sygekassevirksomhed at gøre. Alle disse Anvisninger gennem Sundhedsstyrelsen til Lægerne o. s. v., o. s. v. om at skrive Medicinen paa en anden Maade og den Lethed, med hvilken det kunde gøres — denne Lethed gik igennem den højtærede Sundhedsministers Tale i Dag, ligesom den gaar igennem Ministerens Bemærkninger til Lovforslaget lige saa vel som gennem hans Fremstættelsestale — det er en lidt svag Motivering at nøjes med. Dette at sige, at det kan Sygekasserne *let* gøre, en saadan Reduktion kan Sygekasserne *let* bære, synes jeg i det hele taget er en lidt *let* Motivering, for vi faar ikke noget reelt at vide. Og at det er saa helt *let*, kan

jeg ikke tænke mig, for Forslaget om disse 3 Nedskæringspunkter betyder for den Kasse, jeg har den Ære at tilhøre, 90 000 Kr. i Nedgang i det direkte aarlige Tilskud, 92 500 Kr.s Nedgang i Tilskud til Medicinudgifterne og 106 800 Kr.s aarlig Nedgang i Tilskud til Lægerne, det vil sige, at vi i den Kasse mister i Statstilskud 289 000 Kr. aarlig. Den højtærede Sundhedsminister siger, at det kan vi *let* bære, det kan vi *let* klare, men jeg vil dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at Gennemsnitsoverskuddet i de sidste 6 Aar indtil i Fjor har været 138 587 Kr., saa jeg tror ikke, det vil være saa forførdelig *let*: for det første at stryge al Tanke om Overskud og for det andet at indvinde de manglende 150 000 Kr., og jeg tror det navnlig ikke for den Kasse, jeg har med at gøre, fordi vi dér har sat en Ære i gennem den maanedlige Kontingentopkrævning at søge at undgaa langvarige Restanceforhold, hvorved man bliver i Stand til at komme saa dybt til Bunds i Arbejderklassen i Henseende til økonomiske Forhold, at man næsten praktisk talt kan faa de fattigste med. Man kan sige: Det er dyrt. Javel, det er kostbart at have en Mand til at rende paa Trapperne op til den ene Femtesal ved Siden af den anden for at opkræve et Kontingent paa 2—3 Kr. om Maaneden. Det er dyrt, og navnlig naar han skal gaa flere Gange, men folkehygiejnisk set, set fra Rigsdagens Side, er det et Spørgsmaal, om det ikke netop er en Fortjeneste for den paagældende Sygekasse, at den søger at gaa til Bunds i Befolkningsslaget for at faa de allerfattigste med. Det er ikke ligegyldigt, om de fattigstes Børn fra smaa er undergivet en Læges Tilsyn og Forsorg, en Læge, som kommer og sørger for, at den paagældende bliver helbredet enten i Hjemmet eller paa et Hospital. Det kan dog være, at ærede Medlemmer, som har praktisk Sygekassekendskab, vil give mig Ret i, at det, der spares senere hen gennem Fattiggærde, Sygehuse, Sindssygeanstalter og Drankerasyler, kan føres tilbage til en sund Opvækst under nogenlunde taalsomme Kaar i de tidligste Barneaar, hvor der kunde tilkaldes Læge, saa snart det paagældende Barn var sygt.

Ja, dermed har jeg i og for sig ogsaa svaret paa det Angreb, som den højtærede Sundhedsminister rettede imod mig for min Stilling til Lægetilskuddet, og den Regulator, han anviste her, at vi ikke er pligtige til at yde fuld Lægehjælp, kan jeg derfor under ingen Omstændigheder anerkende.